

ČAJ

Pro chvíle pohody

PROSINEC 2014

Časopis Autorů Jičínska

Ten adventní čas ve třináctém...

(úryvek)

Už ptáci ztichli pod hladinou,
ani se nečeřila když pěli pod tíhou
ledu. Kdo to tak pozdě ujíždí
tmou... a vlastně za kým?
Pověďet nedovedu. A s kým zvesela
budeš večer zvedat sklenku?
Pak popíšeš mu trámy duhou
a utřeš obtisk z tváře?

Rudou rtěnku.

Pavel J. HEJÁTKO

99

Vážení čtenáři,

rok se s rokem sešel
a máme tady opět poslední číslo roku,
tentokrát s dvěma magickými devítkami,
předvídajícími lednové jubilejní číslo, ale nepředbíhejme.

V prosinci se jako host představuje
„dumkař“ **Pavel J.Hejátko** svými básněmi – dumkami.
Možná, že jej časem přivítáme i v Jičíně
na nějakém tom autorském vystoupení.

Jak jsem v úvodu napsal, rok 2015 je už blízko,
v tomto roce se stane Plzeň městem evropské kultury,
takže volba pro prosincový rozhovor padla logicky
na člověka z Plzně, **Ivo Fencla**,
se kterým jsem mluvil pochopitelně o této akci, ale o řadě jiných věcí
v rozhovoru nazvaném
**„Kulturou bývá to,
co je tak většinou vyhodnoceno až s víceletým odstupem.“**

V závěru roku plodný **Josef Jindra** prezentuje
tvorbu domácích autorů,
tentokrát básněmi z nedávno vydané sbírky
„August se ráno nesměje“
(básně **„Píseň naděje“** a **„Africká bajka“**.)

Přeji Vám všem krásné Vánoce
a vše dobré v novém roce 2015

a po Novém roce se těšte na jubilejní sté číslo ČAJe

Váš Václav

HOST ČAJe:

Pavel J. Hejátko

Básník a dumkař Pavel J. Hejátko se narodil 30. září 1975 v Rakovníku.

Doposud vydal šest básnických sbírek. Od roku 2002, kdy vyšla první z nich, publikoval v časopisech jako Protimluv, Psí víno, Dno, Obrys-kmen, Divoké víno, Dobrá adresa, Tvar, A2 a dalších. Jeho poezie je označována jako postromantická, vedle témat sociálních a politických zasahuje v poslední době i do oblasti milostné lyriky.

Prošel zaměstnáními jako pitevní sanitář, streetworker, pekař, kopáč, skladník, opravář laviček, vazač knih, lepič kolků nebo lakýrník.

Dnes se živí jako básník na recitálech, příležitostný překladatel na volné noze a prostřednictvím brigád.

Pavel J.Hejátko: Básně

Prsten na cestu. Narozloučenou.
Blízko blizoučko protestu a tobě
vůbec protestovati jest záhodno.
Jinovatky. Jiné tam a jiné tady.
Citů zmatky. V sobě rozmetán.
Coby protest sám (o sobě)

Nablízku čeká zima.
Už tě nikdo neproklíná.
Prapodivné klima.
Vřesy čouhající z malovaných džbánů.

Chyt' první vločku sněhu!
Prý chutná po marcipánu.
Rty navěky už bez polibků,
jen trní zbývá pro sirotky šípku
a ostatní hořkne jen tak z trucu.

Už se nikdy nevidíme. Už nikdy
nevstoupíš do mého rybníku a nikdy
nepřekročíš už prahy v nichž dlí
vzpomínání. Poutník zemře sám.
S vřesy očesán. Tikot hodin po líbání.

Led je voda tvrdě spící.
Voda kterou uvnitř mám...

Jestliže vidíš příště..je to optický klam.

Stesk a žal se o naše dny dělí.
Abychom nebyli tak sami.
Mrzne ovocnými álejemi a vždy nejvíce
od neděle do pondělí.
To právě jsou jen na opadaných
stromech malá červená jablíčka.
Když na spáncích rezavé vlasy

mám

jestliže vidíš příště..je to optický klam.

Ve slovech zraje klas a na dozrání
čeká réva.
Na listech kopřiv vápno staré zdi.
Dotkneme se - zprava - zleva - a pak
čekáme kdo koho opustí.
Rozepsaných vztahů abeceda.
Večer u studny. Zamrzlé rty líbati nedovolí.
Za světla i šera.

Jestliže vidíš příště...odkvetli jsme

křehněme a tak dále..dokud se nevyčásí!

A osadami a příkrovy
a domy chorých to tu zeje..
A záhonky přestárlých opuštěných
vdov majících hlínu za nehty.
A za okny azyly - darmoty.
Azimut svým úhlem i ten se tu chvěje
a zmrzlá zem si cudně rozpíná
korzety.
A ostrý vítr tu fičí zpod
vopleta a ptáci nezpívají,
nýbrž skučí. A chlévská mrva
všude rozeseta, lépe však na polích
nežli v duších...

Plaché ráno potilo nás do přísah.
Lhalo vetkáno a mátlo hlavu už
tak dost tlumením pomatenou.
Že najít lze šestý smysl?
Když písmo svaté dští
tu síru sir nadosah
C H V Í L E

Džbáněk síly pro opilé
scestí tu prostírá si mísu
a jazýčky vah bijí na poplach
Chce se? Nechce? Říci lehce jaký
úděl utopence a že dívčí zpěv a ano
za ním a vlastně i ne. Že nedomilováno
Že totiž nakonec vše jednou P O M I N E.

Ten adventní čas ve třináctém...

Jsou doby kdy všude jen tma
a prozaňuje ji pár světél.
Dárky shořely. Skromnost sama.
Úniky z fronty. Když Xaver nutí
ke vzletnutí i vrány na polích.
Prázdnota odsunutých překlenutá oslavama.
Úkryty pod kůlnou. Provizorní skryše.
Jako při konci světa....Sněží.
Tak tiše.
Rozkročeně nad krajinou
lidí omámených, toliko že ten
první sníh jim přináší ztracenou
úlevu
a
rána zakletá v mlčenlivosti ke kotlům
nanošeného uhlí.

Ten adventní čas ve třináctém...

Už ptáci ztichli pod hladinou,
ani se nečeřila když pěli pod tíhou
ledu. Kdo to tak pozdě ujíždí
tmou... a vlastně za kým?
Povědět nedovedu. A s kým zvesela
budeš večer zvedat sklenku?
Pak popíšeš mu trámy duhou
a utřeš obtisk z tváře?

Rudou rtěnku.

Už ptáci zalkli se pod tou
tíhou ledu. Je pojištěna čerstvým
sněhem který nedává smysl,
stejně jako příbor u omáčky
od obědu. I když je zima.
Nejtěžší tíhou ve vesmíru je
tíha tvých víček. I ta tíha pod očima.
Kam nyní s přebytky mé něhy?

Do mělkého hrobu?

Už ptáci jindy stěhovaví zkameněli.
On naklání se ke tvým vlasům
(je v nich pírkó zmrzlého ptáčka)
a ptá se: "Mohu...?"

Loučím se můj obrázku ze stěny.
Podivně pokrytý sazemi. Dojetí
zkrátka nikdy nechodí po schodech.
Děravá budoucnosti, v níž není
k ctnosti zhola nic. Snad kvízy
od hranic. Loučím se vyznáním
hřebínku věky vyčesaný.
Písmo na obálce vybledlo v té dálce
a vytříbilo mnohá zdání.

Loučím se s čekáním za oknem.
V končinách smůly. V nichž ač denně
prší, my nemoknem. A nářek duší
kvasí v sudech se zelím. Údajně
celí, na omak v půli. Máš kroužek
na prstu. Jsi v záruční lhůtě.
Cítění v kompostu a zašlé chutě.
Tvá kdysi záře prosvítající skrze
víko nad trezorem...

Tak opatruj se mi.

Sbohem...

To byla ta probouzení ze zlé mûry.
Všechno mluví zcela proti
a to co mlčí má význam naruby.
Mascarpone na snídani a na večeri
neochucené otruby.
Sama sobě zvnitřněla jsi
a mně vstoupit bylo zakázáno.
Ptát se co to udělá už vůbec
není radno a pohledy rozklížené,
lásky odňaté, skvrny stínů na důvěře
a před vchodem cedulka: "Vyprodáno".

Skrze pět od sebe roztažených prstů
bude dopozorováno nebe. Když mi však
odejdeš zakopnu v němém domě, kolem
něhož plevel(stejně jako ve mně),
zkrátka starávala ses. Denodenně.
Miniaturní zaniklá civilizace.
Trochu jsme zbloudili. To pro nás
příliš narostla vzdálenost. Slušností
zkřivení. Z přílivů k posteli rázem je
tsunami. Žízníme po sobě a džbán za
námi voní čerstvými astrami.

Tváří tvář k tomu co se vzpouzí,
Poté vězení a naléhavost, která
šmahem mizí.
Poměřujeme hluše kruhy paží.
Stále jen poměřujeme.
Kdo víc a proč a koho hlavu
přinutily sklonit mezery.

Zvadle roční období. Odlesky zprůhlední.

Tvá zapírání můj poklade. Mé čistky.
Nedohořelý oharek. Rýže na dně misky.

Trylky pěníce, tryskají jí
z hrdla.
Fontánka na mince. Strom kůru
shazuje a s ní i dávná moudra.
Daleko před námi ta trní.

Smečky zlomených hlasů. Ku vytržení..

Popadané kaštany. Vpáčené do dásní.
Zrcadla němoty přibity na smrt,
háčkují z bavlny tepichy.
Ještě v ně švadleny věří. Lakotní
na zlato u nebeských dveří.
Včerejšek i zítřek jsou si rovny
v bílém rozjímání.

Má nevěsto neviditelných bohů.
Krev uhrane kámen a kameny zčervenají.
Tví bozi jsou hadi a v zimě jsou
zalezlí pod kamením...

Tam za tím vším normou
zakletým. Za parky nehodnými
osamělých člověků. A že jich
tam je! Drolí se z křiku do
breku

to v mrtvých náručích se už
neveršuje.

Tam za lomozy všech co se
hroutí ze spěchu a kněžší
proviněných ve svém rouchu,
prý božím obleku. Jedni svádí
vinu na druhé,

ale v mrtvých náručích se už
neveršuje.

Tam kde puchýřnaté zdi
a uschlé fíkovníky cely kráslí.
Pod oděvem stačí obvaz,
máčí do horečky dřev moji
proti dřeni. Už jen ten vítr duje

a v mrtvých náručích se už
neveršuje...

A přece? Co zůstalo?
Je příliš? Tvému vhróuzenému?
Za přece tedy umlkám.
Pohlčení plná béd. A nekonečná
volání tvarující prostory.
Vyprahle a stále dokola.

Za přece už nic nebolí
a za kdesi je jeviště a
herci ostříhaní dohola.

Hluboko v ranách rostou topoly
a kaňky se v nich rozpíjejí,
ďas má je rád!
Přesmutně zní klapot tvých
střevíčků.
Je štítem našich zrad.

A přece? Co zůstalo?
Už nejsme.. byli.. uťali je
v nepravou chvíli. Přešla léta
v neviditelnou. Zeptej se čekání
jak zní ta věta. Má krvi posedlá.
Vyměníš palác za ratejnu?

A přece? Co zůstalo?
Za kdesi? Žihadla..adresy.
Tečou tu dálkami nemocné hladiny.

„Kulturou bývá to, co je tak většinou vyhodnoceno až s víceletým odstupem.“

ROZHOVOR S IVO FENCLEM O LITERAŘE A KULTUŘE PRO ROK 2015

- Blíží se rok 2015, kdy se stane Plzeň evropským hlavním městem kultury, a tak jsem se rozhodl ještě před vstupem do toho roku vyzpovídat plzeňského spisovatele, čerstvého padesátníka Iva Fencle, a

nejdříve se musím zeptat: Co dělá Jorika? Respektive: Co teď píšeš o své osudové lásce?

Jorika je vlastně jistá Raduš Betlachová (24) studující na vysoké škole zodpovědně cestovní ruch. Vystudovala už také hotelovou školu. Nu, a krom toho je to má femme fatale, i když jsme to neplánovali, ona už vůbec, a jak se to semlelo já líčím v kapku rozmarné knížce Styky s Jorikou (2012), která ovšem jest silně autobiografickou. A sice se příhody tady vylíčené zčásti nikdy nestaly, ale zachycují mé sny. A sny, to je součást života, jak už věděli Sigmund Freud i Carl Gustav Jung! A i můj starý kamarád, významný český spisovatel Jiří Navrátil mi

vždy říkával: “Hodně z mého života, Ivo, proběhlo jen ve snu.” A nedodával “bohužel”.

Tu přezdívku má Radka dle Hapkovy, Rytířovy a Neckářovy teskné, ale překrásné Písně pro Joriku, kterou já jsem si zafixoval už kdysi dávno ve školce (1970), a líbí se mi nekonečně, jak Vašek Neckář nezpívá ten Rytířův text v depresi, nýbrž jaksi odevzdaně a šťastně. Ačkoli jeho hrdina pochopil, že už Joriku “nikdy nepotká”. I sám Zdeněk Rytíř mi ještě před smrtí napsal, že ho využití toho motivu v mém románu těší, tak třeba trochu potěší i Joriku, která se rovněž etablovala jako hrdinka spousty povídek i veršů, například v magazínu Rozhledna a na Dobré adrese (Fluke, Duel, Jeden milion dolarů tomu, kdo přepere barmanku Joriku).

Z některých těch básniček a próz jsem taky sestavil knížku Rok Joriky (2012) a nám hotové i kouzelné románové dobrodružství, ve kterém se tato

Jorika prodírá džunglí ještě jako dítě a objevují se dvěma stejně starými kluky Jakubem a Lorencem zapomenuté město i s tajemnou královnou Bankerang, která panuje nestvůrám a je snad jakýmsi vtělením Joričiny ztracené, hluboce milované panny. Tato má knížka navíc čerpá i z foglarovské mytologie a jmenuje se Žiju! Ježek v kleci. Chtěl bych ovšem ještě vytvořit definitivní verzi, jak jen dokážu dokonalou.

- Tak ať se ti to podaří... Jsi také členem Obce spisovatelů a různých dalších společností, např. Sherlocka Holmese a Jaroslava Foglara. Můžeš ta sdružení blíže představit?

Snad. Česká společnost Sherlocka Holmese je jednou ze stovek společností tohoto detektiva roztroušených po celém světě. Jejím presidentem je Aleš Kolodrubec a značné slovo v ní právem dostává i tvůrce Maxipsa Fíka Rudolf Čechura. Členy byli rovněž Ilja Humník, Svatopluk Hrnčíř anebo syn spisovatele Ludvíka Součka David (ten ale jen krátce). Na schůze chodí taktéž můj kamarád a vynikající spisovatel Martin Petiška.

Ačkoli jsem však o slovném Sherlockovi už vícekrát tlachal v televizi a sepsal o něm i četné články, nejsem dobrý člen Společnosti a rád bych to napravil: Zda to půjde, nevím. Nedávno jsem vydal již čtrnáctou svou knížku, ba šestou za dva poslední roky, a právě má grafomanie plus některé další povinnosti mě bohužel vzdálily od slastně poklidného světa schůzí společnosti.

Co se pak týká Jaroslava Foglara, je ikonou obestřenou po právu kultem nad kultu. Miluji studium jeho děl a života, ale skláním se před skutečnými znalci Pedrem Zachariášem, Zdeňkem Zapletalem, Slavomilem Janovem, Noskem-Windym, Alpínem-Lebedou, ale i Ivanem Vápenkou, kterého zrovna velice, velice pomluvili v jedné literární příloze, že prý Foglarovi podlézal. Ale oni mu přece podlézali všichni a lásku a přátelství podlézání fakticky nevylučuje! On snad ani nebyl z tohohle světa! To dílo přežije věky. Se Shakesparem. A víš, já měl první vztah s dívkou až ve třiceti, a když mě ten vztah uchvátil, pojednou mě teprve napadlo, že navštívím Foglara. A taky jsem to udělal. Po zatelefonování. Bylo to roku 1994. A provedl jsem to, jako by mi tenkrát k úplnému štěstí scházelo již jen to!

-Jak vnímáš situaci kolem Obce spisovatelů a co by přispělo ke zviditelnění Obce a lepšímu jejímu kreditu v očích veřejnosti i autorů samotných? Potřebují spisovatelé vůbec organizaci?

Cechy tu nebyly vždycky, ale skoro vždycky. Ne? U mě v ulici a zrovna tak

v práci nikdo jiný knihy nepíše, a tak je podle mě logické, že jsem hledal spřízněné duše jinde. Asi jako ty. Dostal jsem se tím do Střediska západočeských spisovatelů a skrz něj i do Obce, v jejíž radě momentálně pracují dvě mé kolegyně z Plzně, Daniela Kovářová a Jarka Málková. Dohromady mají tři doktoráty a já sám přiznávám, že to i proto nechávám na nich - a jen každoročně platím 750 korun jako členský příspěvek. Třeba i tím Obec zachráním, namlouvám si. Nehýbou snad koruny světem? Ovšem náš předseda Tomáš Magnusek je jinačí kalibr a jak víš, nalil už do Obce víc. Je nadšenec, ale i tak se domnívám, že by nás měl více podpořit stát.

-Ale kredit není jen o penězích, ne?

Kredit není jen o mamonu. To je fakt. Ale kredit bude vždycky stejný, jako kredit každého jednoho člena, to nelze linkovat a nemá cenu to ani paušalizovat.

A zviditelnění?

Podle mě náleží zviditelnění cechu herců. Spisovateli ne. Ten má žít jako krtek v skrytu, jak řekl Epikúros, a mluvit zaň má kniha ve výkladu Kosmasu a v městské knihovně.

- Máš literární vzory?

To víš, že bych i já rád uměl psát jako Ian McEwan! To už samo sebou nedokážu - a možná ta šance u mě ani nikdy nebyla. Nu, četl jsem zrovna jeho Mlsouna.

Vždy mi imponoval i Ray Bradbury a u nás Ondra Neff. Ale abych měl vysloveně vzor, to vůbec! Kdysi, v hlubokém dětství jsem začal psát, že mi zřejmě něco scházelo. Asi dostatek příběhů. Nebo i vjemů. A třeba bych psát nikdy ke štěstí svého okolí nezačal, kdybych se narodil do časů internetu. Třeba ne.

- Které knihy jsou pro tebe inspirací?

Vždycky jsem chtěl napsat pokračování knihy Pohádkový detektiv Břetislav Hostivit, vcelku se však neinspiruji knihami. Motivovali mě vždycky ženy. Nebo nějaký sympatický pár. Řekl bych to takto: Abys pocítil nutnost psát (ale teď mluvím zpola z legrace), musíš se opravdu zamilovat, což se - podle mého - stane jen dvakrát, třikrát, čtyřikrát za život... Ale to samozřejmě nestačí. Je také nutné, aby tě tvá láska odmítala, a to nejspíše proto, že nejsi dost charismatický ani bohatý. Což bychom

měli jako podmínku číslo dvě.

- Je to trochu bláznivé. A třetí podmínka?

Je, že tě to nesmí psychicky zlomit a ty současně musíš pošetile, naivně věřit, zcela upřímně věřit, že si lásku modelové Joriky vydobudeš právě a jenom psaním.

Na druhé straně ale pokorně uznávám, že to jistě není případ zdaleka všech spisovatelů. Ale můj ano. Úskalí tkví v tom, že svým psaním přechasto chceme imponovat bytosti, která je sice luzná, ale jinak velice obyčejný a prostá, ne-li sprostá, a tak i proto ty nikdy nenapišeš veledílo, které by imponovalo kosmu či alespoň Vladimíru Novotnému, králi kritiků. Neboť Novotný není pro tebe dost luzný, a jelikož nejsi pokrytec a neumíš lhát sám sobě, nechceš imponovat ani modelovému kritiku Novotnému. Proč ne? Bylo by to falešné!

A ještě jinak. Osobně momentálně asi nejsem schopen psát literaturu řešící - dejme tomu - spor o Ukrajinu, a to i proto ne, že nemám uvnitř sebe vyřešeny ani ty nejzákladnější věci a nezvládám získat ani tu Joriku. Svým způsobem jsem proto stále jako ve svých osmnácti, a sice nad tím už udržuji jakýsi nadhled, ale to je pouze věc intelektu. Zbytek mé osobnosti alias mé srdce náleží Jorice! A tak se člověk leda může utěšovat, že i takový Poe zakrňel v osmnácti. Anebo tím, že se i přes toto zde až podezřele deklarované traumata dokážu věnovat literární publicistice a uveřejnil jsem v tisku a časopisech již na pět set článků. Přičemž články na internetu ani nepočítám.

-Vím, že píšeš třeba pro Tvar a Literární noviny. Tvůj záběr je obdivuhodný. Zajímáš se také o řadu literárních, ale i skutečných osobností (Bobby Fischer) - a třeba i o legendární Čtyřlístek!

To je fakt. A pravda. A už vícekrát jsem točil pro televizi něco právě o Čtyřlístku a byl tam za pošetilého sběratele. Ale jsem rád. A také jsem napsal velké množství článků na stránky Pavla Chrze Knihovnička Čtyřlístek, na což mohu být hrdý.

- Máš vůbec kromě literatury čas na nějaké koníčky?

Mám rád film! Ale ještě radši si čtu - a bohužel platí, že čím víc toho nepřečteš, tím lépe vidíš všechny ty knihy, cos ještě nepřečetl.

-Proč a čím Plzeň - jako budoucí město kultury - porazila před lety

Ostravu?

Ona ji Plzeň neporazila! Ostrava dál stojí! A je kulturní. Je často kulturnější než Plzeň. Vyhráli jsme jen o fousek a zbytek záleží na definici slova kultura.

Já však bych u tohoto definování stát nechtěl! A řekl bych, že se mohou oblasti Česka s poklidem rozkrájet, a Praha i tak bude dál vyrovnaně kráčet, zatímco ti okolo budou leda předvádět dobové kolové tance. A vůbec: kdo vlastní Náplavku? Kdo Mánes? Toto léto (2014) jsem se procházel s patnáctiletým synem vícekrát právě po pražské Náplavce a viděli jsme tam velmi mnoho kultury i hezkých dívek a žen!

- Dobrá. A co všechno se v Plzni chystá v příštím roce a na co bys nás tam pozval?

Kulturní těžiště Plzně zůstane už v Novém divadle, které bylo nedávno otevřeno vedle obchodního centra Plaza. To se nedá nic dělat. Ale nejenom v divadle Novém, Plzeň má divadel víc. Třeba i Tylovo a Dialog. A ještě víc má galerií. Jen Unie výtvarných umělců Plzeňské oblasti má, tuším, 87 členů.

Anebo snad máš za to, že se podstatná část kultury odbude napřesrok v Plzni na náměstí v podobě nějakých taškařic pro lid? Při vší úctě k rodu Formanů anebo i k loutkářské tradici si říkám, že ta skutečná kultura přece vzniká denně schována v ateliérech malířů anebo architektů, jakým byl můj zesnulý kamarád Klement Štícha, kterého jsem měl moc rád a jehož je věru škoda. Ale i komedie Antonína Procházky - nedávno souborně vydané i knižně - jsou koneckonců kulturou, ne? A tak se dostávám až mezi spisovatele a přiznejme si, že tou skutečnou kulturou zkrátka přechasto bývá to, co vzniká – i právě uprostřed roku 2015 - v tichu pracovny nějakého Karla Pexidra, dejme tomu, což je mimochodem renesanční osobnost zdejšího kraje, která v sobě schraňuje právníka, skladatele, veršotepce, beletristu, myslivce a především filosofa.

-A co je tedy, Ivo, tou kulturou pro příští rok?

Kulturou bývá to, co je tak většinou vyhodnoceno až s víceletým odstupem.

Za rozhovor poděkoval Václav

Básně Josefa Jindry

Píseň naděje

Jako se chleba sype solí,
jako je tečka za větou,
jak Vesuv patří k Neapoli,
jak stromy v máji rozkvetou,

jako jsou luční zvonky modré,
jako sních jarem roztaje,
jak na podzim je listí zvadlé,
jak hudba k tanci zahraje,

jako se skloníš nad studánkou,
jako žal pláčem utišíš,
jak jídlo zpestříš majoránkou,
jak ozvěnou se uslyšíš.....

Tak řeky tok se čistí časem,
tak průvan větrá těžký vzduch,
tak ze tmy strach se vzdálí hlasem,
tak pláč uzraje v pruhu duh.

Africká bajka

Král zvířat lev
a hyen devět
dohodli se spolu

na společném lovu.

A hyen šéf
si žádal hned
smlouvu o kořisti.
Zavrčel lev :
jsme jedna krev
a dělit budeme se
v příbuznosti.
Ulovili deset krav
a mocný lev,
jak byl to jeho mrav,
rozdělil kořist tak,
že sobě dal si
devět krav
a jednu pro hyeny.
Teď nás je deset,
a vás je také deset,
což spravedlivá
je dělba kořisti !
A mocně zařval lev,
že hřívu měl
až na zádech.
A konec příbuznosti.

Poučení z toho platí,
že právo slabých neplatí !

ČAJ pro chvíle pohody

č.99, prosinec 2014, ročník XIII

Vydáno 5. prosince 2014 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozev dŘevník Borovský
Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!